

Publicerad 2008-05-27 15:29 av Systrar

Skrev-denna-i-skol-syfte-för-ett-tag-sedan...Hoppas-ni-tycker-om-den.

Blinda-toner

Drömmande, flytande, inlevelse, kärlek. Med lätta handrörelser rör sig hennes spetsiga fingrar över de vita tangenterna på den svarta flygeln. Hon uttrycker sig med lätthet, kommer till 16: delarna med forte och drar på med hela sin kropps dansande sång. Melodin blir stark, aggressiv, tung och svår fångad. Genom kroppen far gnistor av hat, av livlösa toner.

Det finns så mycket hon vill berätta för världen, så mycket hon vill visa. Men hon kan inte prata om den värld som hon inte vet någonting om, om den värld hon inte kan se. Det är så alla andra gör pratar om det de inte vet någonting om. Men Pianot kan hon prata om, det har hon känt under sina fingrar sen hon var liten flicka, hon pratar genom musikens vackra avskilda toner. Hon trycker på det tvåstrukna "C" och låter tonen klinga länge innan hon fortsätter med glamourösa nergångar, ljusa och levande. Hon spelar uppåt igen och låter en välkommande melodi bildas under hennes kala händer. Den omsluter henne som när man tar någon i famnen. Som när man var liten, det kändes tryggt, varmt och säkert.

Melodin gick över till en lekfull stackato och hon kände hur glädjen spreds sig i kroppen. Hon kommer ihåg när hon fick sitt första piano det var ett Zimmerman. Hon hade suttit där så ofta hon kunde och strukit händerna över de vita tangenterna, hon hade aldrig känt eller hört något så vackert. Hon hade plockat ut vartenda stycke ur "Askungen" som var hennes favoritfilm sen barndomen. Det var tills hennes far lämnade henne och hennes mor för att gå ut och hjälpa till i kriget, det var sista gången hon såg honom. Efter det hade hon helt glömt bort att leva för det som fanns kvar. Tankarna på hennes far som gick förlorad vill inte släppa taget.

Tonerna gick över till en sorgsen melodi som snart blev tungt aggressiv och självsäker. Eftersom hon inte längre ville prata med någon hade hennes mor lämnat henne här och låtit sålt hennes Piano. Alla försökte vad de kunde för att få henne att kommunicera, men hon visste att de kunde försöka länge till för hon kunde inte säga ett ord, varför kunde de inte förstå att hon försökte kommunicera, hon spelade ju så tydligt hon bara kunde! Efter ett tag av lönlösa försök gav hennes mor upp och lämnade henne ensam på psyket, överlämnad. Inte ett leende hade hon gett sedan dess. Ingen kvar, inte en enda människa. Inte någon brydde sig om dem som sitter här. Alla tror att de är helt borta i huvudet, men allt dessa människor kanske egentligen vill är ett enda tecken på kärlek från början. Tänk om alla bara kunde och ville lyssna, vilken värld som skulle omsluta oss då. Hon hade i alla fall efter ett tag fått sin egen flygel här då de hade insett att det bara var så de skulle nå henne.

Hennes pianospel blev lätt och försiktigt. Det gick över till piano och triolerna smög sig sakta upp ur ingenting. För en minut lät hon sig uppfyllas av hennes drömmar och visioner om att en dag komma ut här ifrån och köpa sig en egen flygel, en Bechstein. Den skulle stå i ett öppet vardagsrum med parkettgolv och lysas upp av en lampa med mjukt vit ljus. Hon skulle beröra den som om det vore hennes älskare, den enda. Hon skulle leva det liv som alla borde få chansen att göra, uppe bland molnen i det fria.

Hon skyndade på dragkraften framåt och gick över till metsoforte. Hon drogs med av tempot och slog på tangenterna med aggressiva men ändå lätta snabba handrörelser. Med tre betonade toner i moll för sorgen

och ilskan och med tre betonade tangentslag i dur avslutade hon. Allt samlades runt hennes och flygeln som ett dimtäcke runt en äng. Drömmande, flytande, inlevelse, aggressivt, tungt och kärleksfullt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Systrar med Poeter.se id #9311 innehar upphovsrätten